

og hvorfor de ogsaa ere blevne reprimanderede, ligesom det ogsaa nu er ophørt —; men derfor var der ikke Noget, som kunde give Strupe om, at Barnet jo var døbt efter Christi Indstiftelse. Naar Ordføreren fortæller, at en meget agtværdig Mand indgav et Andragende til Cancelliet om en Daab, som ikke var forrettet ritualmæssigt, men at Cancelliet ikke gjorde Noget ved denne Sag, saa er det fuldkommen urigtigt. Cancelliet reprimanderede den Præst, som havde forrettet denne Daab, paa det Allerstrengeste, og det gav endog Anledning til en almindelig Indskærpning af Rituallets Overholdelse, hvilket nok i grunden ogsaa havde noget Uhyggeligt ved sig. Derimod nægtede man rigtignok Manden at faae sit Barn døbt om; thi det var dog døbt i Navnet Faderens, Sønnens og den Helligaands, og Troesartiklerne vare ogsaa nævnte. Men rigtignok havde Præsten i en Skydsomhed, som jo vistnok fortjente Dadel, kun sagt: „Troer du paa Gud Fader? Troer du paa Guds Søn? Troer du paa Gud og den Helligaand? men derimod havde han ikke omstændeligt oplæst Troesartiklerne; det var en Feil, men derfor var der aldeles ikke nogen Grund til at ombøbe Barnet, hvilket i alt Fald var stridende mod Kirkerituallet, hvor der staaer: „Efterat dette Barn engang er døbt i Navnet Faderens, Sønnens og den Helligaands, skulle vi ikke døbe det paany, for ikke at bespotte den Helligaand“. Det staaer der. (Ordføreren: Ja!). Ja, i den Tid paaberaabte den ærede Ordfører og Andre, som gik i samme Reining som han, sig meget mere paa Kongeloven og Lovbogen end paa Bibelen. Naar han betragter det som en stor Feil, at der staaer „den hellige Mand“ og ikke „den Helligaand“, saa har jeg selv tilstaaet, at der fra en vis dogmatisk Side kan være Meget, der taler for, at vi skulle opretholde det Videdel, som vi have, til at udtrykke det Personlige, det Substantielle ved den Helligaand, ved at bruge dette Udtryk, men det kan dog aldrig blive noget grovt Klatteri, og som jeg bemærkede, naar vi antage, at det er nødvendigt at skrive den Helligaand, saa siges der ved, at Christendommen er en Danisme; maa skee dette fra andre Sider ogsaa kan være

Ordføreren hørt, men de fleste ville vist finde det besynderligt. Naar han siger, at der var Præster, som ikke vilde forsage Djævelen, saa veed jeg nok, at der var een Præst i Kjøbenhavn, som ikke vilde bekvemme sig til at forrette Daaben paa denne Maade, og som fra den Tid, det indskærpedes at følge Rituallet nøiagtigere, derfor selv ikke mere forrettede nogen Daab; men det var kun en enkelt Præst, og han brugte Udtryk, som i og for sig selv vare betydningsfulde, nemlig, at man skulde forsage Synden og alle urene Lyster, hvilket endog er et bibelsk Udtryk. Men der var jo noget Vilkaarligt dert, og, da det gav Forsargelse, saa vilde man raade Bod derpaa. Smidlertid var det ikke vanskeligt for den, som vilde have sit Barn døbt med Forsagelsen, at faae det døbt med Forsagelsen, og den ærede Ordfører maa betænke, at, hvor Nøddaab finder Sted, som jo Loven hjemler, finder hverken Forsagelse eller Oplæsning af Troesartiklerne Sted, men der behøver blot at siges de Ord: „Jeg døber dig i Navnet Faderens, Sønnens og den Helligaands“. Det er det, som er paabudt ved Indstiftelsen. Alt det Andet kan være meget smukt og have megen kirkelig Hjemmel, men det er ikke en nødvendig Betingelse for, at Sacramentet kan siges at være forrettet overeensstemmende med Christi Indstiftelse. Jeg skal ikke indlade mig paa de øvrige Anecdoter, som den ærede Ordfører har fortalt, og som jeg ikke i Dieblisset seer mig istand til fuldstændigt at belyse, naagt jeg troer, at der i de fleste af dem vil være nogen Feiltagelse.

Monrad: Jeg kan ikke Andet end beklage, at den ærede Cultusminister altfor meget sætter denne Sag i Forbindelse med Grindringer, som, efter min Mening, ikke have nogen Betydning for Dieblisset; jeg frygter for, at den ærede Cultusminister skal stemmes ugunstigt imod den hele Sag ved disse historiske Dplysninger. Denne Sag staaer i en nøie Forbindelse med vore nuværende Forhold, med vor nuværende Udvikling og med de Kampe, som ogsaa Kirken maa have at bestaae med allehaande forffjellige Sekterere, og som gjøre det i høi Grad ønskeligt, at der bliver større Frihed indensfor Kirkens Omraade. Den høit-